

Overdenking van een echtgenoot/mantelzorger

Soms denk je wel eens, hoe is het toch zo ver gekomen
Dat het liefste wat je hebt je sluipend zo wordt afgenomen.
't Begon toch zo onschuldig: zeg heb jij misschien
Dat boek wat ik aan 't lezen was soms ergens gezien.

Je denkt, ach iets vergeten dat hoort toch bij de ouderdom
Maar gaandeweg bekruipt je toch de vraag waarom
Waarom toch steeds weer die herhaalde vragen
Van hoe en waar, wanneer, wat zijn ook weer de dagen.
Dan komt de confrontatie, keer op keer
Je houdt je goed, maar binnenin gaat het tekeer
Je weet, zij kan er niets aan doen, het ligt echt niet aan haar
Zij wordt belaagd door die hersenmoordenaar.

Dan volgt de gang naar de huisarts en doktoren
Die vertellen je dan wat je niet wilt horen
Maar diep van binnen wist je het natuurlijk al lang
En zij? Zij begrijpt het niet, is ongerust en bang.
Waarom moet ik nu alles met iedereen overleggen
Hoe kan zo'n dokter dat nou zomaar zeggen?

Dan komt de hulp op gang, waar zij niets van wil weten
Maar die zo nodig is bij het dagelijks vergeten.
De hulp die met ons, in deze moeilijke dagen
De zorgen deelt zonder ook maar iets te vragen
Zo gaat dan het slopend proces in gang
En Wij? Wij zuchten soms en denken dan hoelang?
Maar toch, wij rechten de rug, wij gaan ervoor
We hebben geen keus, we moeten wel door.

Eén woord dat houdt ons staande, het woord
Dat ons beider leven eens doorkliefde
Dan ene woord dat houdt ons op de been
Dat ene woord dat is...DE LIEFDE

April 2009
H.G.

